

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 84/02-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť P. O., toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody, B. K., vo veci porušenia jeho ľudských práv a slobôd upravených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 3 T 90/99 a v súvisiacich konaniach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. O. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. mája 2002 doručené podanie P. O., toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody, B. B. - K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré podľa obsahu možno označiť ako sťažnosť. Sťažovateľ je toho názoru, že v trestnom konaní vedenom proti nemu na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 3 T 90/99 a na Krajskom súde v Žiline (odvolacie konanie) boli porušené jeho ľudské práva a základné slobody upravené v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm.d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a to z dôvodu nevypočutia potenciálnych svedkov. Sťažovateľ sa obrátil v tejto veci na ústavný súd so žiadosťou o povolenie obnovy konania už svojím podaním z 15. januára 2002, ústavný súd podanie navrhovateľa odložil

podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), nakoľko nespĺňalo podmienky podania, o ktorom by bol ústavný súd oprávnený konať.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ochranu základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“) poskytuje fyzickým osobám v rozsahu a za podmienok uvedených v čl. 127 v spojení s čl. 154c ods. 1 ústavy a zákonom o ústavnom súde.

V danom prípade sťažovateľ namieta tak z prípravného konania, ako aj z konania pred súdom zákonnosť ním označeného trestného konania nevypočutie potenciálnych svedkov, porušenie ustanovení Trestného poriadku, ktoré bližšie upravujú práva na obhajobu a dôkazovú situáciu.

Ústavný súd v súlade s doterajšou svojou rozhodovacou činnosťou (II. ÚS 76/02, II. ÚS 83/02) uvádza, že do právomoci ústavného súdu nepatrí hodnotiť myšlienkový postup všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru a nadväzujúcemu rozhodnutiu. Tento myšlienkový postup môže preskúmať súd opravný v riadnom inštančnom postupe, ktorý je usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov. Čo sa týka vykonania dôkazov a možnosti vyjadrenia sa k nim, ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 98/97, I. ÚS 64/97) uviedol, že súd nemá povinnosť vykonať všetky dôkazy, ako aj dôkazy označené účastníkom konania, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. V konaní pred ústavným súdom môže sťažovateľ uplatniť len také porušenia základných práv a slobôd, ktoré nechráni iný súd v rozsahu svojej ústavnej kompetencie podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ však neuviedol také skutočnosti, ktoré by zakladali právomoc ústavného

súdu, a preto jeho sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci vo veci konať podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy však nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ani ústavná, ani zákonná úprava sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ju nekvalifikuje ako individuálny prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nachádzajúci individuálne konania o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom prístupné sťažovateľom do 31. decembra 2001.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2002